

*Aanvulling van de Wet op de Bedrijfsorganisatie met
een regeling omtrent het derdenbeslag*

MEMORIE VAN ANTWOORD

(Ingezonden 10 november 1964)

Nr. 5

(De vroegere stukken zijn gedrukt in de
zitting 1963—1964)

De ondergetekenden hebben er met erkentelijkheid kennis van genomen, dat een groot aantal leden van de bijzondere commissie instemt met de strekking van het wetsontwerp.

De door enige leden der commissie gestelde vragen kunnen als volgt worden beantwoord.

Er bestaat geen verband tussen het onderhavige wetsontwerp en het in 1960 ingediende voorstel tot regeling van het verzet tegen de executie van een dwangbevel (**6038**). Laatstbedoeld voorstel beoogt in hoofdzaak, ten einde een omtrent dit punt gerezen dubium op te heffen, de geschillen betreffende de invordering van heffingen en retributies van bedrijfslichamen te onttrekken aan de rechtsmacht van het College van beroep voor het bedrijfsleven. Deze onttrekking, d.w.z. het niet appèl-label zijn van dwangbevelen bij het college, maakt het wenselijk, in de Wet op de Bedrijfsorganisatie een nadere regeling op te nemen omtrent het verzet bij de burgerlijke rechter tegen de tenuitvoerlegging van dwangbevelen. Het onderhavige wetsontwerp daarentegen heeft geen betrekking op het verzet tegen de tenuitvoerlegging van dwangbevelen, doch beoogt een onderdeel van de tenuitvoerlegging zelf, nl. het beslag onder derden, nader te regelen. Wel was het daarbij weer noodzakelijk een regeling te treffen omtrent de invloed van een eventueel verzet van de geëxecuteerde tegen de tenuitvoerlegging op de betalingsverplichting van de derde.

Omdat, zoals hiervoor is vermeld, het wetsontwerp **6038** een ander onderwerp regelt dan het onderhavige ontwerp, zal aanneming van het ontwerp **6038** geen invloed hebben op dit ontwerp. Er is geen sprake van gebrek aan coördinatie bij de voorbereiding van de beide voorstellen. Het ligt niet in het voornemen van de Regering, intrekking van wetsontwerp **6038** te bevorderen.

Wat betreft de omstandigheid, dat Rijk, provinciën, gemeenten en waterschappen wél, doch produkt- en bedrijfsschappen geen vereenvoudigde regeling voor de afwikkeling van het beslag onder derden kennen, mogen de ondergetekenden erop wijzen, dat toen de Wet op de Bedrijfsorganisatie tot stand kwam, alleen het Rijk, de provinciën en de gemeenten zo'n regeling kenden. Voor de waterschappen, de veenschappen en de veenpolders bestond zij niet en dit zou de oorzaak kunnen zijn van het feit, dat niet overwogen is, de regeling ook voor de bedrijfslichamen in te voeren. Een andere reden is wellicht geweest de omstandigheid, dat de invorderingsregeling in de Wet op de Bedrijfsorganisatie aanvankelijk zeer summier is gehouden. Toen in 1958 artikel 22a van de Bevoegdhedenwet (Waterschappen) tot stand kwam (zie de Wet van 12 juni 1958, *Stb.* 320), was het naar de mening van de ondergetekenden verklaarbaar, dat er niet onmiddellijk aan gedacht werd, de bedrijfslichamen dezelfde faciliteit te verschaffen. De ondergetekenden menen evenwel, dat dit laatste geen reden mag zijn, de invoering van de betrokken regeling voor de bedrijfslichamen achterwege te laten, nu de behoefte daaraan zich ook bij die lichamen doet voelen.

Dat de ondergetekenden ten aanzien van de procedure hebben teruggегреpen op artikel 22a van de Bevoegdhedenwet (Waterschappen) en niet op een andere regeling, valt geredelijk te verklaren uit het feit, dat de waterschapsregeling de jongste is en de waterschappen als functionele lichamen de meeste verwantschap met de bedrijfslichamen hebben.

Ten aanzien van de praktijk van de thans geldende regeling kunnen de ondergetekenden mededelen, dat de kosten van de (thans verplichte) verklaringsprocedure, gevoerd voor de arrondissementsrechtbank, gemiddeld f 500 per geval bedragen. Het bedrag van de oorspronkelijke vordering, dat dikwijls niet meer dan enige tientallen guldens beloopt, is hierop niet van invloed. Bovenbedoelde kosten blijven dus bij de nieuwe procedure aan de schuldenaar bespaard. De schuldeiser (in casu het invorderende bedrijfslichaam) bespaart zijnerzijds eigen administratiekosten, additionele procureurskosten, alsmede tijd.

De ondergetekenden beschikken niet over voldoende gegevens ter beantwoording van de vraag, in hoeveel gevallen derdenbeslag nodig is gebleken voor de inning van heffingen van bedrijfslichamen. Wel is het hun bekend, dat het bij het Landbouwschap, hetwelk op vrij grote schaal dwangbevelen moet uitzenden, gaat om enige honderden gevallen per jaar ¹⁾.

¹⁾ Voor het jaar 1961 vaardigde het Landbouwschap 7340 dwangbevelen uit op een totaal aantal aanslagen van 252 000. Procentueel ligt dit cijfer (nog geen 3 pct.) vrij gunstig. Het aantal dwangbevelen, dat tot executie leidt, bedraagt uiteraard slechts een gering deel van het totale aantal dwangbevelen.

Over de medewerking van de derde-beslagene zijn geen gegevens bekend. Deze medewerking is ook irrelevant, in zoverre als het leggen van derdenbeslag en de daardoor noodzakelijk geworden verklaringsprocedure niet van de derde, maar van de schuldenaar afhangt. Het is de laatste die, door zijn weigering tot betaling, het derdenbeslag en daarmee de verklaringsprocedure nodig maakt. Deze moet doorgang vinden, al is de derde bereid te betalen. In sommige gevallen kan de schuldenaar, door alsnog toestemming te geven tot betaling, bereiken, dat het beslag wordt opgeheven en de zaak zonder tussenkomst van de rechter wordt geregeld. Doorgaans weigert de schuldenaar echter zijn toestemming voor een zodanige afwikkeling van de zaak. Juist daarom zal de voorgestelde regeling, die voor de derde-beslagene een betalingsverplichting schept, onafhankelijk van de toestemming van de schuldenaar, een grote verbetering betekenen.

*De Staatssecretaris van Sociale Zaken
en Volksgezondheid,*

J. DE MEIJER.

De Minister van Justitie,

Y. SCHOLTEN.